

[Hedelund.]

og Sognekommunerne vil være af nogen Interesse at kunne disponere ud i en længere Fremtid. Men vi maa fra Rigsdagens Side ikke se bort fra, at der ogsaa er andre, der er interesseret i denne Sag, nemlig de Mennesker, der maa betale Afgiften. Og ligefrem her fra Rigsdagens Side sige: I skal betale det Beløb i 10 Aar, mener jeg ikke er rigtigt. Jeg synes ogsaa, at den højtærede Minister gør min Anskuelse her en Slags indirekte Indrømmelse, idet han paa Spalte 2936 udtaler

„Der er mellem Amts- og Sognekommunerne det usikre og for Tiden ubestemmelige Moment, der hedder Landeveje og Biveje, Amtsveje og Sogneveje. Spørgsmaalet om, hvorvidt Fordelingen mellem Amter og Sognekommuner er rigtig og ligelig, afhænger af, om Amterne fortrinsvis vil optage nye gennemgaaende Veje som Amtsveje o. s. v.“

Jeg synes, der deri ligger nogen Indrømmelse, idet vi maa være klare over, at hele dette Spørgsmaal om Vejenes Udbygning og Forbedring endnu er i sin Begyndelse, og vi staar usikre overfor, hvorledes hele Udviklingen vil forme sig. Derfor er jeg ikke nogen Tilhænger af, at man indsætter en saadan Revisionsbestemmelse. Ja, rent principielt er jeg en Modstander af, at man indsætter saadanne Revisionsbestemmelser i Lovene, naar det ikke er strengt paa-krævet, fordi Rigsdagen og hvert enkelt Parti jo har i sin Haand til enhver Tid at optage enhver Lov til Revision. Det viser sig ogsaa, at skønt der i den nugældende Lov findes en Revisionsbestemmelse om tre Aar — hvilket er Aarsagen til, at vi nu behandler dette Lovforslag —, fandt til Trods herfor den højtærede Minister dog Anledning til forrige Aar, da Loven kun havde været gældende i to Aar, at fremsætte Ændringsforslag til den. Jeg vil derfor meget henstille, at den højtærede Minister gaar ind i en Forhandling om at faa denne Paragraf ud af Lovforslaget.

Vi kan fra vor Side tiltræde Ændringerne i § 1 med ganske den samme Motivering, som blev givet af det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen. Jeg kan yderligere tiltræde den højtærede Ministers Bemærkninger til § 1, sidste Stykke, hvoraf det fremgaar, at han vil fortolke Sygetransporten saaledes, at man maa medtage Vogne, der er særligt indrettet saaledes, at Invalidder kan køre med dem. Jeg finder det i høj Grad heldigt, at det bliver Tilfældet, idet man jo i Øjeblikket baade her og i andre Lande er inde i store Overvejelser

om hele Invalidebeskæftigelsesspørgsmaalet. Man er jo ogsaa naaet til at indrette særlige Automobiles til Brug for disse Mennesker, og en saadan Automobil vil jo faktisk blive en Arbejdsmaskine for den paagældende Invalid.

§ 2, første Stykke, synes jeg Ministeren har gjort noget mere kompliceret, end det i Virkeligheden er nødvendigt. Hvorfor ikke holde os til de første Linier, hvor der staar:

„Afgiften paanviler den, i hvis Navn Køretøjet paa Afgiftens Forfaldstid er indregistreret.“

Jeg forstaar ikke, hvorfor vi skal have det andet med. Hvis Vægtafgiften skulde betales bagud, kunde jeg forstaa det, saa kunde der være Mening i det, saa havde Myndighederne mere end een Part at holde sig til, men naar Afgiften betales et Aar forud — i enkelte Tilfælde, som det fremgaar af Loven, halvaarsvis eller kvartalsvis, men dog altsaa forud —, synes jeg, det maa være tilstrækkeligt, at man har Bestemmelsen i første Linie. Jeg kunde ønske at faa nærmere Rede paa, hvorfor Ministeren har sat de andre Bestemmelser ind.

I Stykke 2 har man indsat en Bestemmelse om at give Fortrinsret som for Stats- og Kommuneskatter, hvad jeg mener er ganske rigtigt.

I § 4 kan jeg i det hele og store tiltræde de foreslaaede Ændringer. Det er alt sammen Spørgsmaal, som vi i sin Tid drøftede mere eller mindre indgaaende i det Udvalg, der førte Loven frem her i Tinget. Naar der i § 6 er indsat en Bestemmelse om, at Køretøjer, der benytter Træ eller Trækul som Drivkraft, betaler som i Stykke 1 angivet, kan vi fra vor Side ogsaa tiltræde dette, idet det er jo en Haandsrækning til de Forsøg, man gør ude paa Heden, og jeg er vidende om, at man fra de Menneskers Side, som beskæftiger sig med dette Spørgsmaal, meget gerne ser denne Bestemmelse vedtaget.

Til § 7 har jeg en enkelt redaktionel Bemærkning. Der staar i Stykke 2: „jfr. dog ovenstaaende Stykke 1, sidste Punktum“. Det er rigtigt, som det staar her, men det er alligevel lidt uklart, idet man jo skal løbe alle Stykkerne igennem foroven for at se, om hvert Stykke er et enkelt Punktum. Men det er jo kun en Petitesse, som vi formentlig kan tale om i Udvalget.

Der er ikke af den højtærede Minister foreslaaet Ændringer til § 8, og det forstaar jeg i og for sig godt, for § 8 indeholder jo Bestemmelser, der har været drøftet adskillige Gange, ikke alene, naar selve